

Arrest

nr. 303 240 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7 / B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten.

Op 3 juni 2021 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 juli 2023 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, behorende tot de Benin etnie en het Christelijke geloof, en op 5 september 1989 geboren te Benin City (Nigeria), waar u ook woonachtig was. U heeft slechts beperkt onderwijs genoten en ging vervolgens in de leer voor kapper.

In augustus 2008, verliet u Nigeria om wille van de heersende armoede. U reisde via Niger en Libië naar Italië, waar u aankwam op 10 september 2008 en in de prostitutie begon te werken. In Italië, deed u een verzoek om internationale bescherming, maar kreeg een negatieve beslissing. Op 6 februari 2016, werd u het slachtoffer van een ontvoering, waarbij u fysiek en seksueel werd mishandeld. U kon ontsnappen en de politie inlichten. De daders werden gevat en bestraft. Na dit incident, stopte u met prostitutiewerk. U verbleef twee jaar bij de zusters S.M.. Zij hielpen u met het verkrijgen van een Italiaanse verblijfsvergunning.

Op 29 mei 2021, kwam u naar België. Op 3 juni 2021, diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 3 oktober 2021, overleed uw zus L.. U draagt momenteel de zorg voor haar kinderen (V., La. en I.).

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten voor: (1) uw Italiaanse verblijfskaart (origineel); en (2) regelingen ('ordonnance') van het Belgische Vrederecht m.b.t. uw voogdijschap over de kinderen (V., La. en I.) van uw overleden zus.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Dienst Vreemdelingenzaken stelde in 'beoordeling bijzondere procedurele noden' dat u diende gehoord te worden, als steunmaatregel, door een persoon van de cel kwetsbare personen en nood heeft aan psychologische bijstand als slachtoffer van seksueel geweld (zie administratief dossier). **Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, namelijk uw persoonlijk onderhoud vond plaats bij een Protection Officer, die vertrouwd is met de thematiek van kwetsbare personen.**

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt Nigeria te hebben verlaten, omwille van de heersende armoede. U wenst niet terug te keren naar Nigeria, omdat u de huidige algemene veiligheidssituatie en armoede vreest (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 18/07/2023, hierna NPO, p. 12-13).

Betreffende uw vrees voor de heersende armoede, merkt het CGVS op dat dit geen element betreft van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 bij een eventuele terugkeer, én evenmin betreffen dit zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. De door u aangehaalde vrees is immers **louter van economische aard**.

Betreffende uw vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Nigeria, dient er vooreerst te worden opgemerkt – en benadrukt – dat **de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend**. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst (NPO, p. 12-13), volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. U verwijst meermaals in het bijzonder naar de culten en rituele moorden in Nigeria (NPO, p. 12-13). Doch gevraagd of u ooit persoonlijk een probleem heeft gehad met culten of rituele moordenaars, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 13). Verder, verklaart u ook uitdrukkelijk dat u voor uw vertrek uit Nigeria, naast armoede, geen andere problemen had (NPO, p. 15).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is** dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO**

Country	Guidance	Note:	Nigeria	van	oktober	2021
----------------	-----------------	--------------	----------------	------------	----------------	-------------

<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en

vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.** U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot, merkt het CGVS nog op dat u in Italië gedurende een periode (2008-2016) in de prostitutie heeft gewerkt (NPO, p. 13-14). Gevraagd hoe u hiermee bent begonnen: "ik had geen documenten, dus ik kon geen gewone job regelen. Ik moest voor mezelf en mijn eigen leven zorgen, want niks is gratis in Europa. Je moet betalen voor water, elektriciteit, een huis. Ik moest zorgen voor mijn familie. Dus, ik had werk nodig. Ik hield niet van dat prostitutiewerk, maar ik wou ook niet op straat slapen of verhongeren, dus het moest maar zo" (NPO, p. 13). U verklaart uitdrukkelijk dat niemand u hiertoe heeft gedwongen (NPO, p. 13) en dat u voor eigen rekening werkte (NPO, p. 13). In 2016, werd u het slachtoffer van een ontvoering, waarbij u fysiek en seksueel werd mishandeld. U kon ontsnappen en de politie inlichten. De daders werden gevat en bestraft. U heeft hen erna nooit meer gehoord of gezien. Na dit incident, bent u finaal gestopt met prostitutie, en stelt dat het te gevaarlijk was (NPO, p. 14). U verklaart uitdrukkelijk nooit andere problemen te hebben gehad tijdens uw prostitutiewerk in Italië (NPO, p. 15). Specifiek gevraagd door de Protection Officer of u enig gevolg of probleem voorziet van uw prostitutiewerk in Nigeria, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 15).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw Italiaanse verblijfskaart voor, dewelke uw verklaringen omtrent uw identiteit en verblijf in Italië ondersteunen.

U legt regelingen ('ordonnance') voor van het Belgisch Vredegerecht, waaruit uw aanstelling als voogd van de kinderen (I., La. en V.) van uw overlijden zus L. blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 28 juli 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing "een kennelijke schending vormt van het vereiste dat formele handelingen van de administratieve autoriteiten naar behoren moeten worden gemotiveerd, gelet op de artikelen 1, 2 en 3 e.v. van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève en de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1991, en de kennelijke beoordelingsfout die daarbij is begaan.12.80, en de kennelijk onjuiste beoordeling".

2.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing “een kennelijke schending vormt van het vereiste dat formele handelingen van de administratieve autoriteiten naar behoren moeten worden gemotiveerd, gelet op de artikelen 1, 2 en 3 e.v. van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève en de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1991, en de kennelijke beoordelingsfout12.80, en de kennelijk onjuiste beoordeling”.

2.3. In wat zich aandient als een derde middel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing “een kennelijke schending vormt van het vereiste dat formele handelingen van de administratieve autoriteiten naar behoren moeten worden gemotiveerd, gelet op de artikelen 1, 2 en 3 e.v. van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève en de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1991, en de kennelijke beoordelingsfout12.80, en de kennelijk onjuiste beoordeling”.

2.4. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zij vraagt om het volgende te onderzoeken:

“De gevolgen van het ontbreken van medische verzorging die is aangepast aan verzoekers situatie van psychologische kwetsbaarheid in Nigeria en de mogelijkheid van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15.12.80.

De situatie van christenen in Nigeria.

De situatie van vrouwen als kwetsbare sociale groep in Nigeria.”

2.5. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“STUK 3: Verslag van OSAR van 3 november 2021

STUK 4: Verslag van OSAR van 10 november 2017

STUK 5: Verslag van LAUSANNE MOUVEMENT”.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Dienst Vreemdelingenzaken stelde in ‘beoordeling bijzondere procedurele noden’ dat u diende gehoord te worden, als steunmaatregel, door een persoon van de cel kwetsbare personen en nood heeft aan psychologische bijstand als slachtoffer van seksueel geweld (zie administratief dossier). **Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, namelijk uw persoonlijk onderhoud vond plaats bij een Protection Officer, die vertrouwd is met de thematiek van kwetsbare personen.***

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert weliswaar aan dat ook in het licht van artikel 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar mentale kwetsbaarheid, doch zij laat na concreet te duiden welke steunmaatregelen volgens haar nog hadden moeten worden genomen en/of waarom de door de commissaris-generaal verleende steunmaatregelen volgens haar niet afdoende zouden zijn. Dit klemmt des te meer daar verzoekster nalaat enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming nood heeft aan steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekster dient, om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De Raad stelt vast dat de door verzoekster beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald de in Nigeria heersende armoede en onveiligheid, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekster ontwikkelt geen argumenten die hierop een ander licht kunnen werpen.

7.2. Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op de gevolgen van haar werk in de prostitutie in Italië en stelt dat niet werd onderzocht hoe zij zou worden verzorgd indien zij terugkeert naar Nigeria, dient vastgesteld dat verzoekster nalaat enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij dermate ernstige fysieke en/of mentale gevolgen heeft ondervonden van haar werk in de prostitutie in Italië dat zij heden nood zou hebben aan internationale bescherming. Zij komt in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar rapporten (verzoekschrift, stukken 3 en 4), die louter algemene informatie bevatten en op zich aldus niet volstaan teneinde in haar hoofde *in concreto* een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de daders van het seksueel geweld waarvan verzoekster in Italië het slachtoffer werd, werden bestraft en dat verzoekster zelf ontkende dat zij

ingeval van terugkeer naar Nigeria gevolgen of problemen zou ondervinden omwille van haar werk in de prostitutie:

“Tot slot, merkt het CGVS nog op dat u in Italië gedurende een periode (2008-2016) in de prostitutie heeft gewerkt (NPO, p. 13-14). Gevraagd hoe u hiermee bent begonnen: “ik had geen documenten, dus ik kon geen gewone job regelen. Ik moest voor mezelf en mijn eigen leven zorgen, want niks is gratis in Europa. Je moet betalen voor water, elektriciteit, een huis. Ik moest zorgen voor mijn familie. Dus, ik had werk nodig. Ik hield niet van dat prostitutiewerk, maar ik wou ook niet op straat slapen of verhongeren, dus het moest maar zo” (NPO, p. 13). U verklaart uitdrukkelijk dat niemand u hiertoe heeft gedwongen (NPO, p. 13) en dat u voor eigen rekening werkte (NPO, p. 13). In 2016, werd u het slachtoffer van een ontvoering, waarbij u fysiek en seksueel werd mishandeld. U kon ontsnappen en de politie inlichten. De daders werden gevat en bestraft. U heeft hen erna nooit meer gehoord of gezien. Na dit incident, bent u finaal gestopt met prostitutie, en stelt dat het te gevaarlijk was (NPO, p. 14). U verklaart uitdrukkelijk nooit andere problemen te hebben gehad tijdens uw prostitutiewerk in Italië (NPO, p. 15). Specifiek gevraagd door de Protection Officer of u enig gevolg of probleem voorziet van uw prostitutiewerk in Nigeria, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 15).”

Dat verzoekster *post factum* in haar verzoekschrift plots opwerpt dat zij als laagopgeleide vrouw met een verleden in de prostitutie zal worden gestigmatiseerd in de Nigeriaanse samenleving, is dan ook niet ernstig. Waar zij wijst op de behandeling van personen met psychische stoornissen, dient herhaald dat verzoekster nalaat enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat zij met een psychische stoornis te kampen heeft. Het arrest van de Raad waarnaar verzoekster verwijst, betreft een Guineese persoon die aan een posttraumatische stressstoornis met psychotische elementen lijdt, *quod non in casu*. Bovendien wordt de precedentenwerking niet aanvaard in het Belgisch recht en dient ieder dossier individueel te worden beoordeeld.

Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift wijst op haar christelijke geloofsovertuiging, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen enkele melding maakte van een nood aan internationale bescherming omwille van haar religie. Verder blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie (stuk 5) weliswaar dat christenen in Nigeria in sommige regio's worden gevisieerd (zie ook *infra* de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet), doch nergens blijkt dat er in Nigeria sprake is van een veralgemeende vervolging van christenen. Verzoekster laat na enig concreet, persoonlijk element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij ingeval van terugkeer naar Nigeria omwille van haar christelijke geloofsovertuiging zal worden gevisieerd. Haar verwijzing naar een aantal rapporten waaruit zij citeert, volstaat hiertoe immers niet daar dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie.

Verder blijkt uit de door verzoekster aangehaalde informatie niet dat er in Nigeria sprake is van een veralgemeende vervolging van vrouwen en/of laagopgeleiden. Verzoekster duidt weliswaar een aantal elementen aan die volgens haar cumulatief tot een risicoprofiel in haar hoofde zouden leiden, doch zij laat na concreet te duiden welke concrete elementen in haar hoofde ertoe zouden bijdragen dat zij ingeval van terugkeer naar Nigeria zal worden gevisieerd omwille van haar geslacht, haar opleidingsgraad, haar beweerde mentale gezondheidstoestand en/of haar vroegere werk in de prostitutie in Italië. Betreffende dit laatste element dient er bovendien op gewezen dat er heden geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeksters lokale gemeenschap in Nigeria hiervan op de hoogte zou zijn. Verzoekster onderging het door haar aangehaalde seksueel geweld in Italië en duidt niet concreet aan op welke wijze zij hiervan gevolgen zou ondervinden ingeval van terugkeer naar Nigeria (zie ook *supra*). Het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport (stuk 3) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie en volstaat dan ook op zich niet teneinde haar voorgehouden nood aan internationale bescherming alsnog te concretiseren. De Raad stelt vast dat verzoekster zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Echter dit op zich volstaat niet om te besluiten dat haar vrees reëel is. Het begrip ‘gegronde vrees’ houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Inzake de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“U legt uw Italiaanse verblijfskaart voor, dewelke uw verklaringen omtrent uw identiteit en verblijf in Italië ondersteunen.

U legt regelingen (‘ordonnance’) voor van het Belgisch Vredegerecht, waaruit uw aanstelling als voogd van de kinderen (I., La. en V.) van uw overlijden zus L. blijkt.”

Deze documenten werpen dan ook geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. Verzoekster verklaart Nigeria te zijn ontvlucht wegens de er heersende armoede en de algemene onveilige situatie. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

8.3.1. Inzake de door verzoekster aangehaalde problemen omwille van de in Nigeria heersende armoede en algemene onveiligheid, dient er vooreerst op gewezen dat verzoekster zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Echter dit op zich volstaat niet om te besluiten dat haar vrees reëel is. Het begrip ‘gegronde vrees’ houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal immers op goede gronden als volgt:

“Betreffende uw vrees voor de heersende armoede, merkt het CGVS op dat dit geen element betreft van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 bij een eventuele terugkeer, én evenmin betreffen dit zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. De door u aangehaalde vrees is immers louter van economische aard.

Betreffende uw vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Nigeria, dient er vooreerst te worden opgemerkt – en benadrukt – dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst (NPO, p. 12-13), volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. U verwijst meermaals in het bijzonder naar de culten en rituele moorden in Nigeria (NPO, p. 12-13). Doch gevraagd of u ooit persoonlijk een probleem heeft gehad met culten of rituele moordenaars, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 13). Verder, verklaart u ook uitdrukkelijk dat u voor uw vertrek uit Nigeria, naast armoede, geen andere problemen had (NPO, p. 15).”

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

8.3.2. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Nigeria zou hebben gekend.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn

maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.** U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."*

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat bovenstaande analyse niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. Deze analyse vindt steun in de aangehaalde informatie, is pertinent en correct en wordt door de Raad in zijn geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER